

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.135 van 26 juni 2013
in de zaak A. 204.916/XIV-34.240**

In zake : XXXX

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 30 maart 2012 van de FOD Justitie, Directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen, Strafinrichting Merksplas waarbij aan de verzoeker als tuchtsanctie wordt opgelegd: 10 dagen afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte, met bezoek achter glas – aantal dagen verbleven in de veiligheidscel.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberghe heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is geïnterneerd en verblijft op het moment van de tuchtprocedure in de IBM te Merksplas.

Op 28 maart 2012 wordt ten laste van de verzoeker door drie personeelsleden een rapport aan de directeur opgesteld. Daarin wordt vermeld:

“(…)

PSD ([M.M.] en [N.D.]) roepen betrokkene voor een gesprek in kader van ondertekening attest voor opname OPZC Rekem. De man zou aanstaande vrijdag kunnen vertrekken indien hij hiermee akkoord gaat. Aangezien er zich in het verleden reeds problemen voordeden tijdens gesprekken met betrokkene, werd met Dir. [G.] afgesproken dat er steeds een pba aanwezig dient te zijn in het gesprekslokaal. Pba [F.V.D.C.] was vandaag de gelukkige. Een tweede pba, [F.F.], nam plaats in de gang vlakbij het gesprekslokaal.

Wanneer we vragen aan betrokkene of hij vrijdag wenst opgenomen te worden in Rekem, weigert hij rechtstreeks antwoord te geven: "In eerste instantie is een opname in het OPZC Rekem niet aan de orde ...". Dit antwoord geeft hij talloze keren opnieuw. Wij kunnen hem hierin niet couperen. Betrokkene blijft zijn oude bekende verhaal doen op bedreigende wijze. We krijgen er geen speld tussen, meer nog bij elke poging daartoe gaat betrokkene steeds meer de hoogte in. Na 10 minuten wordt door PSD de boodschap gegeven dat het gesprek op deze manier niet verdergezet kon worden. Hier reageert hij niet op. Betrokkene wordt vervolgens letterlijk verzocht het gesprekslokaal te verlaten, hetgeen hij weigert. Op het teken van de PSD grijpt pba [F.] in en verzoekt ook deze de man om te vertrekken. In reactie hierop roept betrokkene: "jullie moeten anderen niet aanzetten tot geweld tegen mij. Op dit moment komt Dir [G.] het gesprekslokaal binnen om te

kijken wat er aan de hand is. Ook zij vraagt aan betrokkene om een duidelijk antwoord te formuleren op de vraag of hij wenst opgenomen te worden aanstaande vrijdag in het OPZC Rekem. Wederom geeft hij hetzelfde antwoord dat dit in eerste instantie niet aan de orde is (...). Wanneer Dir [G.] hem dan vraagt om te antwoorden met ja of nee, blijft hij hetzelfde antwoord herhalen. Hoewel de man in eerste instantie de directeur laat uitspreken, hervalt hij snel terug in hetzelfde patroon waarbij hij opnieuw de hoogte ingaat. Uiteindelijk geeft betrokkene met de nodige verbale agressiviteit aan dat hij en we citeren : 'nog niet met geweld aanstaande vrijdag wilt vertrekken'. Hierop sluit Dir [G.] het gesprek af en verzoekt hem te vertrekken uit het gesprekslokaal. Dit weigert de betrokkene wederom. Er wordt nog eens aangedrongen door pba [F.] maar de man blijft op zijn stoel zitten. Vervolgens vraagt Dir [G.] aan pba [F.] en pba [F.] om de man naar buiten te escorteren. Hij werkt echter tegen, waardoor er versterking is moeten bijtreden. In eerste instantie cheffen van pav B, in tweede instantie via code geel. Betrokkene laat zich niet gemakkelijk verwijderen uit het gesprekslokaal. Hij laat zich op de grond vallen en blijft in foetushouding liggen hetgeen de verwijdering nog meer bemoeilijkt. PA [W.] draagt de pba's op om de man te boeien en af te voeren naar de Celafdeling. Het duurde wel even vooraleer de pba's de man effectief konden afvoeren, gezien het verzet.
(...).".

Op 29 maart 2012 deelt de directeur aan de verzoeker mee dat tegen hem een tuchtprocedure wordt opgestart.

Op 30 maart 2012 wordt de verzoeker in aanwezigheid van zijn raadsman gehoord door de gevangenisdirecteur. Volgende verklaringen worden opgetekend:

"(...)

Na voorlezing van het rapport worden volgende vragen gesteld:

D: Het is een zeer uitgebreid, verhaal, ik wil graag uw versie horen.

G: Hier heb ik maar 5 minuten voor nodig. Toen ik het verslag las had ik een gevoel van ongeloof en was in choque. De feiten zijn helemaal verdraaid. Ik weet niet wie het geschreven heeft.

D: Dat weet je wel.

G: Je denkt al gauw 'eigen schuld, dikke bult', maar er is verbijtbereidheid van XXXX. Ik ben hier aangekomen nadat ik slecht gedrag had gepleegd. Ik heb binnen de 30 dagen een aanvraag ingediend voor opname. Ik zit in september in Brugge en het blijkt dat er helemaal geen aanvraag is ingediend. Ik heb een gesprek met [D.-M.], ik vraag hiernaar en zij zegt dat ik hun agenda niet moet bepalen. Uiteindelijk is de aanvraag gedaan, 3 maanden later. België is meermaals veroordeeld door de Rechten van de Mens. Ik heb niemand vermoord, verkracht, aangerakt, maar ik ben wel 5x veroordeeld. Ik kreeg een boete en uiteindelijk internering. Maar ze namen vooral mijn professionele toekomst af, Ik dacht dat we in een goede rechtstaat leefden. Ik verzet me niet, de chef heeft zijn knie in mijn rug geduwd. Ik heb me laten vallen om niet nog meer gekwetst te worden. Ik sprak enkel tegen hem en daarom gebruikte hij nog meer geweld.

D: Waarom heb je geweigerd om het PSD-lokaal te verlaten?

G: De PB heeft me dit niet gevraagd. Enkel mevrouw [D.]. Na een tijdje kwam

mevrouw [G.] en zij vroeg me dit ook. Het zit me tot hier. Ik wil niet weer 3 maanden wachten, het is maar 10 minuten werk voor jullie.

D: Ze hebben verschillende keren gevraagd om het lokaal te verlaten en je weigerde. Ontken je dat?

G: [D.] kreeg een woede-aanval en nadien was mevrouw [G.] erbij gekomen.

D: Wat heeft u hierop te zeggen mevrouw? (aan advocate)

Adv: Mijn cliënt heeft alles uiteen gezet. Hij had een onberispelijk gedrag tot begin maart. Hij wil niet naar een centrum gaan vanwege het lichte drugsbeleid daar. Het kan zeer hoog zitten bij hem. De situatie zal wellicht gebeurd zijn zoals omschreven in het rapport. Meneer heeft zich gedragen en belangrijke elementen zijn al naar voor gebracht. Zou het gaan om navraag te doen voor een instelling?

D: Dat is even niet aan de orde. Ik weet wat gebeurd is. Uw manier van vriendelijk zijn is niet zoals onze manier van vriendelijk zijn is. Ik geef u 10 dagen ATV. De dagen dat u in veiligheidscel zat worden hiervan af getrokken.

G: Kan ik nadien terug naar Paviljoen B?

D: Dat zullen we dan zien, ik kan niks garanderen.

G: Ik vind dit een zeer onrechtvaardige beslissing.
(...).".

Op 30 maart 2012 wordt als tuchtsanctie opgelegd: 10 dagen afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte, met bezoek achter glas – aantal dagen verbleven in de veiligheidscel. Dit is de bestreden beslissing en steunt onder meer op de volgende motieven:

“(..."

- betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan verbaal agressief zijn naar psd, weigen (weigeren) van gesprekslokaal te verlaten en geboeid overgebracht naar veiligheidscel

- uit de feiten een gebrek aan respect voor de lokale leefregels blijkt

- hij de feiten niet toegeeft

- dergelijk gedrag niet door de beugel kan, en een gepaste sanctie zich opdringt.

(...).".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij roept een exceptio obscuri libelli in. De middelen worden door de verzoeker in het verzoekschrift niet benoemd of uitgewerkt. Het is voor de verwerende partij niet duidelijk van welke substantiële, of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen de schending wordt aangevoerd, dan wel wordt aangevoerd of er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Nergens is er sprake van een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door

de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. De bespreking die volgt, is te lezen onder voorbehoud van deze exceptie.

4.2. Luidens artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevat het verzoekschrift “het voorwerp van de eis, aanvraag of beroep en een uiteenzetting van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van die bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die regel of dat principe naar het oordeel van de verzoeker door de bestreden handeling wordt geschonden.

4.3. In het verzoekschrift is de verzoeker niet volledig duidelijk welke bepalingen volgens hem zijn geschonden.

Uit de bespreking van de middelen echter zal blijken dat wel degelijk ontvankelijke middelen worden aangevoerd. Dit blijkt ook uit de memorie van antwoord waarbij de verwerende partij zich ten gronde verweert tegen de middelen.

De verzoeker moet wel aanvaarden dat zijn niet al te duidelijke en gestructureerde middelen slechts ontvangen en beoordeeld worden in de mate de verwerende partij en het auditoraat ze begrepen hebben en in zoverre de kritiek relevant is.

4.4. Er dient opgemerkt dat de Raad van State niet bevoegd is om de werking van de psychosociale dienst te onderzoeken. Het komt de Raad van State enkel toe om de wettigheid van de bestreden tuchtsanctie in het licht van de opgeworpen middelen te onderzoeken.

De exceptie dient te worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

5.1. Standpunt van de partijen

5.1.1. Volgens de verzoeker draait hij op voor disfuncties van de psychosociale dienst (hierna PSD) waarbij tal van feiten worden achterhouden, feiten worden verdraaid en aangedikt. De verzoeker voert aan dat de PSD in een brief van 19 maart 2012 had toegezegd om een opnamevraag te stellen bij twee algemene psychiatrische ziekenhuizen (APZ). De verzoeker gaf hiervoor toestemming op 20 maart 2012. Evenwel blijkt uit de brief van het APZ SINT-AMEDEUS van 30 maart dat zij geen opnamevraag heeft ontvangen van de PSD. Mevrouw [G.] laat weten dat pas op 11 april 2012 een opnamevraag werd verstuurd. De verzoeker voelt zich aan het lijntje gehouden door de PSD. Hoewel de verzoeker zijn rationaliteit behield, werd tegen hem buitensporig fysiek geweld gebruikt. Het staat vast dat de PSD kiest voor fysiek geweld, belediging, vernedering en het zwart afschilderen van de geïnterneerde in de gevangenis boven een spoedige opname in een gepast psychiatrisch ziekenhuis waartoe de PSD zich herhaaldelijk schriftelijk heeft verbonden.

5.1.2. De verwerende partij antwoordt dat in het middel in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt ingeroepen. Het komt aan de gevangenisdirectie toe om de feiten vast te stellen. De tuchtoverheid oordeelt op onaantastbare wijze over het bewezen zijn van de feiten en aldus over de vraag of de haar voorgelegde gegevens volstaan om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de feitenvinding zorgvuldig gebeurde, of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of de appreciatiebevoegdheid op een zorgvuldige wijze werd uitgeoefend. De Raad van State beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het betrokken rapport aan de directeur is ondertekend door 3 personeelsleden en er worden eveneens 2 bijkomende getuigen vermeld. De verzoeker weigerde en bleef weigeren om gevolg te geven aan het verzoek om het lokaal te verlaten, zodat hij uiteindelijk onder fysieke dwang uit het lokaal is moeten worden verwijderd. Er kan een groot gewicht worden gehecht aan het

rapport aan de directeur, zeker nu dit door 3 personeelsleden werd ondertekend en er 2 bijkomende getuigen worden vermeld. Er is geen reden om bij het nemen van de bestreden beslissing zich niet te steunen op dit rapport. De advocaat die de verzoeker bijstond, verklaarde zelf dat de situatie wellicht gebeurd is zoals omschreven in het rapport.

5.1.3. De verzoeker repliceert dat het personeelslid [D.] het rapport heeft opgesteld en haar bewoordingen niet ernstig kunnen worden genomen wegens een gebrekkige mature persoonlijkheid. De verzoeker wijst eveneens op zijn problematische omgang met mevrouw [D.]. Zij zette [F.V.D.C.] aan tot buitenproportioneel fysiek geweld. De verzoeker vraagt om de penitentiaire beambte [N.] te ondervragen omdat hij geen getuige van de volledige gebeurtenis was en hij zijn handtekening onder de RAD plaatste omdat hij “zich erin kon vinden”. De tweede getuige, [F.F.] is niet komen opdagen voor een gesprek met de verzoeker. [L.G.] kon zeggen dat ze [N.D.] hoorde schreeuwen tot in haar kantoor. Dit bracht haar ertoe om naar het gesprekslokaal te gaan. Zij had de mogelijkheid om het conflict te ontmijden door in te gaan op zijn verzoek om eindelijk de opnamevraag te stellen. Zij antwoordt dat ik de vraag ook zelf kan stellen. De verzoeker heeft in duidelijke bewoordingen kenbaar gemaakt dat hij de opnamevraag reeds heeft gesteld, en het nu aan de PSD toekomt om deze vraag te stellen. [L.G.] gaat niet in op de vraag om de PSD te stimuleren om de opnamevraag te stellen. Zij gaat hier verder niet op in. Zij kijkt naar [N.D.]. Zij geeft het bevel aan [F.V.D.C.] om de verzoeker te verwijderen. Het staat buiten kijf dat de PSD de voorkeur geeft aan fysiek geweld en het zwart afschilderen van de geïnterneerde in de gevangenis.

5.2. Beoordeling

5.2.1. Er kan worden aangenomen dat de verzoeker de schending inroept van de materiële motiveringsplicht.

5.2.2. De tuchtoverheid kan slechts een tuchtstraf opleggen op grond van feiten die op rechtmatige wijze zijn bewezen. Er kan geen tuchtstraf worden opgelegd wanneer deze berust op onbestaande, onjuiste of niet nauwkeurig vastgestelde feiten. Er moeten voldoende bewijskrachtige gegevens worden verzameld. Dit houdt niet in dat de betrokkene de feiten volledig dient toe te geven of te erkennen.

De tuchtoverheid oordeelt op onaantastbare wijze over het bewezen zijn van de feiten en aldus over de vraag of de haar voorgelegde gegevens volstaan om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. De Raad van State beschikt op het vlak van het bewijs van de feiten slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid, in die zin dat hij niet in de plaats van het bestuur kan beslissen of de feitelijke gegevens waarop het bestuur zich baseert afdoende bewezen zijn. Hij kan enkel nagaan of het bestuur, met de gegevens die hem voorlagen, in redelijkheid de feiten voor bewezen kon houden.

In de tuchtprocedure tegen een gedetineerde spelen de rapporten aan de directeur een cruciale rol. Het is het document bij uitstek waarop de gevangenisdirecteur steunt om al dan niet een tuchtsanctie op te leggen.

In het kader van de wettigheidstoetsing door de Raad van State volstaat het voor een verzoeker niet om zijn versie van de feiten te geven om de onwettigheid van het bestreden besluit aan te tonen.

Aan de verzoeker wordt de bestreden tuchtsanctie opgelegd wegens verbale agressiviteit jegens de PSD, de weigering om het gesprekslokaal te verlaten en het geboeid worden overgebracht naar de veiligheidscel. De verzoeker heeft een gebrek aan respect voor de lokale leefregels.

Het rapport lastens de verzoeker, dat door drie personen werd ondertekend, is in duidelijke bewoordingen opgesteld en beschrijft op afdoende wijze de feiten die door de bevoegde directie als tuchtfeiten kunnen worden

weerhouden, met vermelding van de naam van twee getuigen. Hieruit blijkt de onwelwillende houding van de verzoeker. De in dit rapport geduide feiten worden door de verzoeker niet als dusdanig ontkend, evenmin toont de verzoeker aan dat de tuchtoverheid bij de feitenvinding niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gebracht.

De gevangenisdirecteur kon in de voormelde omstandigheden de feiten, zoals die duidelijk en uitdrukkelijk in het rapport aan de directeur zijn vermeld, voor waar aannemen.

De verzoeker voert geen bijkomende elementen aan die als een begin van bewijs van de onjuistheid van het rapport aan de directeur in aanmerking kunnen genomen worden. Het feit dat de PSD niet de nodige medewerking vertoonde in zijn dossier, toont niet aan dat het bestuur de in aanmerking genomen feiten niet als tuchtfeiten kan aannemen.

Zijn problematische omgang met [N.D.] kan er niet toe leiden dat er gerede twijfel bestaat omtrent de juistheid van de in het rapport beschreven feiten, zeker nu dit door drie personeelsleden werd ondertekend en er melding wordt gemaakt van twee getuigen. Daarbij komt dat de advocaat van de verzoeker, zoals blijkt uit het hoorverslag, stelt : “De situatie zal wellicht gebeurd zijn zoals omschreven in het rapport”.

Wat het gebruik van dwang betreft, blijkt uit het tuchtrapport dat de verzoeker geen gevolg gaf aan de aanmaning om het gesprekslokaal te verlaten. Medewerking door de verzoeker had het gebruik van dwang kunnen vermijden.

Er kan niet op het verzoek geformuleerd in de memorie van wederantwoord, worden ingegaan om de getuige [K.N.] te horen. Zoals hiervoor reeds is gesteld, komt het niet aan de Raad van State bij de beoordeling van het annulatieberoep toe om zelf de ware toedracht van de feiten vast te stellen. Daarbij komt dat de verzoeker zelf stelt dat deze getuige aan hem verklaarde zich in de versie van het rapport van de directeur kon vinden. Zelfs als zou blijken dat hij geen getuige was van de volledige gebeurtenis, dan nog spreekt dit de inhoud van het rapport aan de directeur nog niet tegen.

Het eerste middel dient te worden verworpen.

B. Tweede middel

6.1. Standpunt van de partijen

6.1.1. De verzoeker stelt dat [A.G.] hem een ontoereikend recht van spreken heeft gegeven op de hoorzitting van 30 maart 2012.

6.1.2. De verwerende partij antwoordt dat de door de verzoeker aangevoerde “ontoereikend recht van spreken” als een schending van zijn rechten van verdediging moet worden aanzien. De verzoeker werd evenwel in het bijzijn van zijn raadsman gehoord op de hoorzitting van 30 maart 2012. De verzoeker heeft dus uitgebreid de kans gekregen om zijn versie van de feiten naar voor te brengen.

6.1.3. De verzoeker repliceert dat op de tuchtrechtelijke hoorzitting in duidelijke bewoordingen is te verstaan gegeven dat de PSD weigert om constructief mee te werken. Het hoorverslag is geen exacte weergave van de bewoordingen van de verzoeker. Bovendien zijn diverse standpunten van de verzoeker en de tuchtrechtelijke directeur niet weergegeven, zoals het standpunt over het subsidiariteitsbeginsel.

6.2. *Beoordeling*

6.2.1. De verzoeker voert aan een ontoereikend recht van spreken te hebben gekregen op de hoorzitting van 30 maart 2012. De verzoeker roept aldus de schending in van de rechten van verdediging.

6.2.2. De rechten van verdediging houden, onder meer, in dat een tuchtrechtelijk vervolgte kennis krijgt van al hetgeen in verband met zijn zaak aan de beslissende overheid ter kennis wordt gebracht. Hij moet over de tenlastelegging tegenspraak kunnen voeren.

De rechten van verdediging van de verzoeker zijn geschonden indien blijkt dat hij geen tegenspraak heeft kunnen voeren over gegevens die van essentieel belang konden zijn voor de beoordeling van de tenlastelegging en de geloofwaardigheid van zijn verweer.

Uit het verslag van de hoorzitting blijkt dat de verzoeker in het bijzijn van zijn advocaat, zijn standpunt omtrent de tenlastelegging heeft kunnen meedelen.

De verzoeker zet niet uiteen waarom zijn recht van spreken ontoereikend was. De bewering van de verzoeker dat het hoorverslag niet de woordelijke weergave bevat van hetgeen op de zitting werd gezegd en niet zijn volledige verklaringen bevat, neemt niet weg dat de verzoeker op omstandige wijze zijn standpunt kenbaar heeft gemaakt omtrent de tuchtfeiten.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

7.1. Standpunt van de partijen

7.1.1. De verzoeker voert aan dat de gevangenisdirectie het subsidiariteitsbeginsel niet heeft willen toepassen, namelijk er wordt uitsluitend beroep gedaan op het tuchtregime indien andere mogelijkheden tot oplossing van het conflict ondoeltreffend zijn. Het conflict is de voortdurende onwilligheid van de PSD om de opnamevraag te stellen binnen de redelijke termijnen die de PSD zichzelf schriftelijk oplegt.

7.1.2. De verwerende partij antwoordt dat in artikel 122, tweede lid, van de basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden een bepaling omtrent het subsidiariteitsbeginsel werd opgenomen. Het komt uitsluitend aan de directeur toe om dit beginsel toe te passen. Het opstarten van een tuchtprocedure houdt een impliciet oordeel in een tuchtprocedure aangewezen te achten en andere mogelijkheden tot oplossing van en het conflict bijgevolg niet aanwezig of aangewezen te vinden. Het komt de Raad

van State niet toe om die beoordeling over te doen. De verzoeker laat na om aan te geven waarin die alternatieve mogelijkheden tot oplossing van het conflict dan wel zouden bestaan. De verzoeker pleegde een tuchtvergriep. Bovendien lijkt de verzoeker bij het invoeren van het subsidiariteitsbeginsel vooral het gebruik van dwang te viseren dat nodig was om hem uit het lokaal te verwijderen. Vooreerst dient er worden opgemerkt dat het gebruik van dwang, een ordemaatregel is die niet ontvankelijk kan worden bestreden voor de Raad van State. Gevolg geven aan de aanmaning had het gebruik van dwang kunnen vermijden. De verzoeker had zelf de alternatieve middelen om het conflict te ontmijden in handen, maar koos ervoor om er geen gebruik van te maken.

7.1.3. De verzoeker voegt in zijn repliek hieromtrent niets toe aan het verzoekschrift.

7.2. *Beoordeling*

7.2.1. De verzoeker roept de schending van het subsidiariteitsbeginsel zoals vervat in artikel 122 van de basiswet.

7.2.2. Artikel 122 van de basiswet luidt als volgt:

“(…)

Het tuchtregime strekt ertoe de orde en de veiligheid te vrijwaren met eerbiediging van de waardigheid, het zelfrespect en de individuele en sociale verantwoordelijkheid van de gedetineerden.

Het beroep op de tuchtprocedure moet beperkt blijven tot situaties waarin de handhaving van de orde en de veiligheid van de inrichting dit gebiedend rechtvaardigen en er geen enkel ander middel kan worden gebruikt om dit te verzekeren.

(…)”.

Het komt aan de gevangenisdirecteur en niet aan de Raad van State toe om te oordelen over de noodzaak om een tuchtprocedure tegen een gedetineerde te starten. De Raad van State kan hieromtrent niet in de plaats van de gevangenisdirecteur treden.

Er dient vastgesteld dat de verzoeker een gedrag aan de dag heeft gelegd dat tuchtrechtelijk kan worden beteugeld waardoor de directeur vermocht te oordelen dat een tuchtmaatregel noodzakelijk is om de orde en de veiligheid van de inrichting te handhaven.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 juni 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen